

OLD RIVER TIMES

Ze světa z domova z lesů a vod

Chicago 1865

Do každé dobytkařské rodiny, jedny naše noviny.

Již brzy zcela ovládnou naše město krávy.

Velevážený pan starosta THOMAS RICE BOHACEK,
po slavnostním
proslovu a uvedení
jatek v provoz
osobně a sám přivítá
první krávu.

Programový list vložen.

Indiánské války

Nově technické obzory

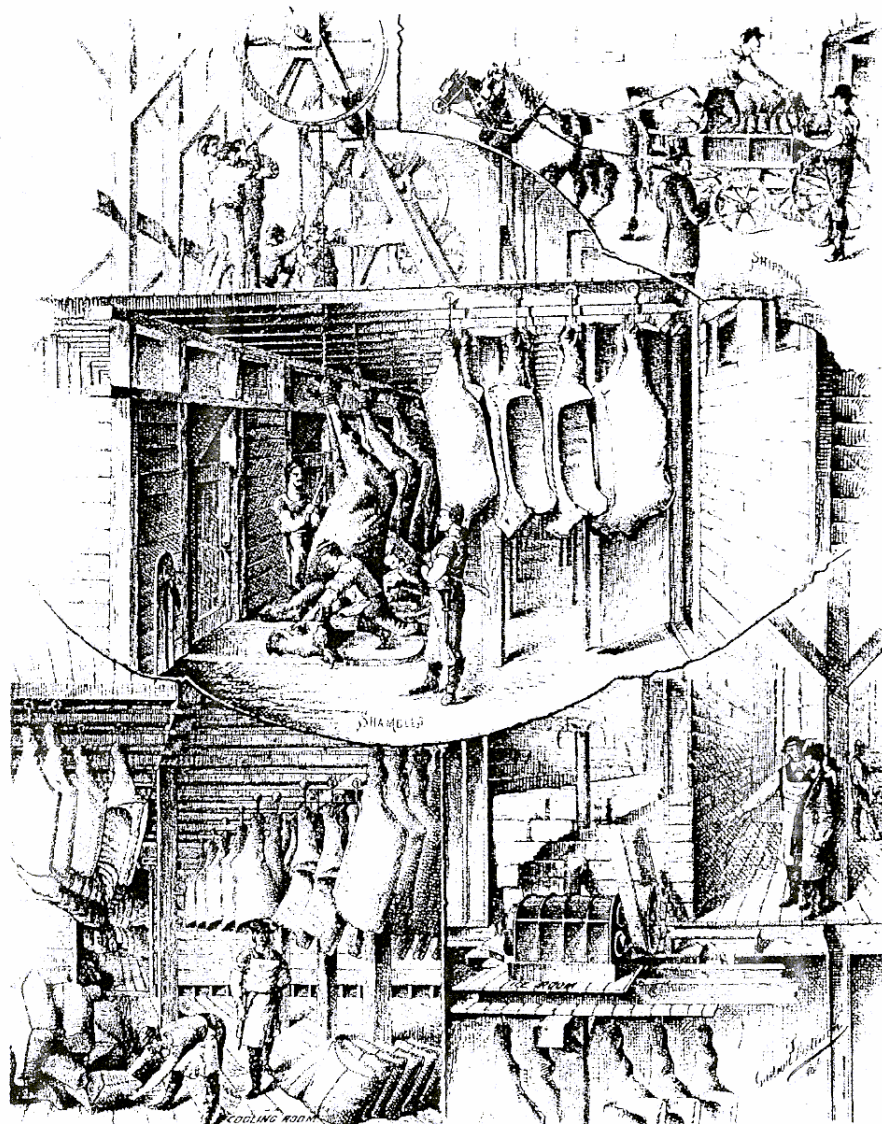
**Převratný vynález ku
uchování masa i jiných
poživatin.**

Velryba v rybníku

Nový osadníci

**Nezdařená zkouška
větrného vozu**

**Zatím, co válečný běs již
u nás ustal, na jižní
hranici v Mexiku nabírá
na vrchole.**

Staré honácké trasy víceméně překryla železnice. Speciální vagony dopravují dobytek až do samotného srdce zakázaného města: neboť jatky jsou vskutku jako města s vlastními ulicemi, náměstími, železnicí a továrnami a s obětí dvoranou, jejíž návštěva vám může nadosmrtně zhnusit maso.

14. 4. 1865

byl atentátníkem **John Wilkes Boothem** ve Fordově divadle zákeřně zavražděn prezident USA **ABRAHAM LINCOLN**.

Generál Robert Lee

se dne 9. 4. 1865 v osadě **APPOMATTOX COURT-HOUSE** vzdal gen. **ULLISES SIMPSON GRANT**, čímž oficiálně skončila občanská válka. Malé šarvátky však ještě nějakou dobu přetrvávaly.

Během občanské války zemřelo 224 580 mužů na následky nemoci jako úplavice, tifus, malárie, úbytě, jež způsobily nehygienické a povětrnostní podmínky.

Roku 1865

po ukončení války činí roční průměr přistěhovalců ze Starého kontinentu 231 400 jedinců.

Na jihozápadě

armáda USA bojuje s Čirika-vskými Apači. V Coloradu se spojilo několik kmenů Čeje-

nů a Siuxů. Vytvořilo tak skoro armádu o více jak 3000 bojovníků kmenů z Plání.

V Evropě

se zakládá nová armáda, však armáda pomoci nikoli běd a smrti. Armáda Williama Bootha, armáda spásy.

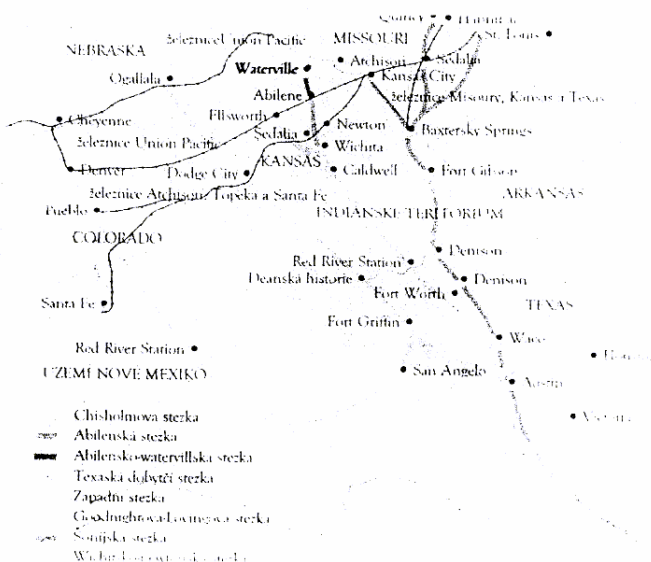
Thadeus Lowe

vynalézá kompresorovou mrazničku a vyrábí tak první umělý led.

Mr. Thomas

známí pod přezdívkou: „Větrný Vůz“, navrhl pro firmu **Westport and Santa Fe Overland nagation company** prerijský vůz vybavený místo oje pevným stěžněm s plachtou. Na startu první a zároveň poslední jízdy vůz v okamžiku nabral děsivou rychlost. Když posádka zjistila, že vynález doslova letí a že by mu nestačili ani „splášené muly“, raději vy-

skákala a zachránila tak své životy. Po chvíli zběsilé a neřízené jízdy vůz sjel do suchého řečiště, kde se roztrhl. Z toho důvodu i nadále budou muset přistěhovalci ovládat zvířecí potah, nikoli plachetnici. Podobně skončily i pokusy s parními škunery prairie. Tentokrát se udály dvě zkoušky. Při první řidič či parovozka, nezvládl zatáčku a vůz takřka projel obchodem. Při druhém pokusu zapadl do obyčejné louže a beznadějně uvízl.

V současné době se na nás řítí nejvíce dobytek z celé země, zejména pak zvláště z jihovýchodních částí.

Viz. mapa.

Jsmo částí země

Roku 1855 vyzval americký prezident **Franklin Pierce** indiánský kmen Duwamishů, který žil ve státě Washington na severovýchodě USA, aby prodal své území bílým osadníkům a usídlil se v rezervaci. Na tento dosud neslýchaný požadavek odpověděl takto náčelník **Seattle**: Velký náčelník ve Washingtonu si přeje koupit naši zem. Tato představa je nám

cizí. Jak je možno oblohu, nebo teplo země prodat a jak to od nás můžete koupit? Jsme částí země a ona je částí nás. Bůh miluje váš lid a své rudé děti opustil. Dává bílému muži stroje a bílý muž staví velké vesnice. Váš lid je den ze dne silnější. Brzy zaplavíte kraj jako řeky, které se řítí roklinami po nečekaném dešti. Vaši nabídku koupit naši zem uvažíme, neboť víme, že když neprodáme, přijde bílý muž a naši zemi si vezme, neboť je cizincem, který přichází v noci, ze země si vezme, co potřebuje, a když si ji podrobí kráčí dál. Odchází od hrobů svých otců a nestará se. Krade zemi svým dětem a nestará se. Zachází se svou matkou zemí a bratrem nebem jako s věcmi ke koupi a k drancování. Jeho hlad pohltí zemi a zanechá poušť. Pohled na vaše města v očích rudého muže bolí. Ve městě bělochů není žádné ticho. Ten hluk se zdá být našim uším urážlivý. Co ještě zbývá ze života, když není slyšet křik ptáka, nebo hádání žab večer u rybníka? Indián má rád tiché šelestění větru vyčištěného poledním deštěm. Vzduch je drahocenný pro rudého muže, neboť všechno sdílí tentýž dech. Zdá se, že bílý muž si nevšímá vzduchu, který dýchá, jako muž který už mnoho dní umírá, je i on otupělý vůči zápachu. Co se stále děje zemi, postihne i syny země. Všechno je vzájemně spojeno. Co postihne zemi, stane se brzy i lidem. Když lidé na zem plivají, plivají sami na sebe. Neboť víme, že země nepatří lidem, ale že lidé patří k zemi. To víme. Člověk nestvořil pohyb života, on je v něm pouze vláknem. Co uděláte tomu pohybu, uděláte sami sobě. Pokračujte se zamořováním svého lože a jednoho dne se probudíte ve svém vlastním odpadu. A zůstane jen svět zohavený mluvícími dráty!

S přírodou je třeba s účinností ihned, nejpozději okamžitě, uzavřít mír. Pokud ještě vůbec bude chtít.

ROZPIS TREMPSKÝCH AKCÍ NA ROK 1999

1. LEDNA	JANKOVA ROKLE	NOVOROČNÍ NOHEJBAL
23. LEDNA	NÁVRAT	COUNTRY BÁL (U KONVALINKŮ)
27. ÚNORA	TYGŘI	FRANTŮV VEČER (ROUDNICE)
20. BŘEZNA	SUPOVÉ	VÍTÁNÍ JARA (VALDEK)
21. BŘEZNA	STARÁ ŘEKA	VÍTÁNÍ JARA (LOM)
4. DUBNA	JANKOVA ROKLE	VELIKONOČNÍ NOHEJBAL
24. DUBNA	NÁVRAT	POCHOD KAČÁKEM
30. DUBNA	BERANI	ČARODEJNICE
22. KVĚTNA	BERANI	POTLACH
29. KVĚTNA	RUJANA - 70 LET	DŮM KULTURY Kladno-19 ⁰⁰ HOD.
5. ČERVNA	SUPOVÉ	POTLACH (RAČICE)
12. ČERVNA	ŠEDÝ VLČI	POTLACH (PODHOLÍ)
19. ČERVNA	NA VYPICHU	
	OLD STAR	POTLACH (NA VYPICHU)
26. ČERVNA	DOBRÁCI	POTLACH (POHERY - DOBRÁ VODA)
3. ČERVENCE	NÁVRAT	POTLACH CREJNOV - 2. LOUKA)
10. ČERVENCE	BERANI	COUNTRY BÁL - VENKU
17. ČERVENCE	BERANI	NOHEJBAL - PUTOVNÍ POHÁR
14. SRPNA	JELENÍ	POTLACH (BRANDÝSEK)
23. SRPNA	RUJANA	POTLACH
4. ZÁŘÍ	K Ů B	POTLACH (RAČICE)
	TYGŘI	POTLACH (ROUDNICE)
18. ZÁŘÍ	JANKOVA ROKLE	POTLACH (POHERY)
25. ZÁŘÍ	BIDLÁK	POTLACH (PANENSKÝ TÝNEC)
2. ŘÍJNA	FIALOVÝ POUSTEVNÍK	POTLACH (SKRYJE)
3. ŘÍJNA	BERANI	NOHEJBAL
9. ŘÍJNA	STARÁ ŘEKA	POTLACH (ÚDOLÍ ZATRAČENÝCH)
16. ŘÍJNA	OSADY Kladna	1. VÝROČNÍ OHĚŇ (RUJANA)
12. LISTOPADU	JANKOVA ROKLE	SEZENÍ SCHERIFŮ

AKCE, KTERÉ NEJSOU NA TOMTO SEZNAMU NAPSÁNY, BUDOU
OHLÁŠENY PŘEDEM ZVADLEM.

Osadní vzpomínky

1968 vznikla osadní hymna:
Hudba - Klábr, Zelinka
Slova - Rafika

Ten samý rok byla postavena osadní bouda v Kublově, zvaná Vorážekka. Užívala se deset let. Poté byla rozebrána roku 1978.

1982 se uskutečnila první vorová expedice (zahraniční) Olt-Fagaraš. Stalo se před sedmnácti lety pod vedením Olafa, Rafiky a Kepiho. Rok poté opět zahraniční expedice Románia-Rodna. Došlo k velkému vyhoštění celé skupiny po pobytu v rumunské věznici. Klábr vychlastal vyšetřujícímu komisaři i inkoust.

1998 je třicátým druhým rokem trvání trempske osady **Kamarádi staré řeky**.

Rafika, Sifon, Baron a Pedro jsou dosud přežívající a zakládající členové osady, kteří s námi dodnes blbnou a chovají se nezodpovědně.

Začátkem jara 1998 započala stavba osadního srubu v osadním lomu, která byla dokončena před příchodem zimy. Prvním bouřlivým křestem prošla novostavba při oslavě kulatých narozenin Prófiho.

Každoroční rýžování zlata, které se konalo na bonanze ve Skryjských jezírkách proběhlo k plné spokojenosti. Jediné bohatství, které si účastníci každoročně odvázejí do svých domovů je přehršel krásných vzpomínek.

Stalo se již tradicí, že s žízňivými zlatokopy přijíždí na naleziště i **První Polní Pojízdný Saloon**. Tak jako v dřívějších letech, i letos tomu tak bude.

Jarní vandr po Kosím potoce absolvovaly naše statečné ženy, kamarádky a přítelkyně Maruš, Kalamity a Jitka.

Po celé léto se osada scházela na pravidelné sleziny v lomu při stavbě srubu. Jsou i tací, kteří nevědí, kde se lom se srubem nachází.

Velitelem netradičních expedic po zimních vodách **Rio Magoro** byl Vimpi, který se této úlohy chopil se sobě vlastní bravúrou. Zimní vody se nesou v duchu motto: „*Nápad já měl bláznivej, dolů dojet a bejt živej*“.

Na letošním potlachu v údolí Zatracených byli do osady přijati noví členové: **Honza a Maruš Frauenbergové**.

Vánoce v osadě se jako již tradičně konaly v Hobexu se spoustou dárků a dobré nálady. V rámci vánočních oslav byl do osady přijat jako nový člen **Jindra Egner** a jeho **věrný pes Fýk**. S titulem: Čestný člen, byl do osady přijat **Jarda Zíma** zvaný **JO-JO s Věrou**. Výše jmenovaný dne 22. 4. 1999 oslaví svých krásných sedmdesát let věku.

Vánoční pochod s pietním zastavením u osadního kříže se nesl v duch vzpomínek na kamarády a kamarádky, kteří již nemohou být s námi. Další vzpomínka patřila i paní Kučerové.

Před oslavou silvestrovské noci v osadním srubu se několik odvážlivců slovy Říša a Panák vydali ještě jednou na Starou řeku.

Do dnešní dne měla osada 58 členů a 31 jejich družek. Současný zlatý základ osady tvoří 38 kmenových členů.

**Osada přeje
všem svým
členům
a kamarádům
suchou stopu
a pevné zdraví
do roku 1999.**

-RAFIKA-

Sherif v lihovém háji (ráji)

Srub

Myšlenka se stala skutkem. Tak se dá jednoduše vyjádřit stavba srubu v lomu na Plešivci. Vítání jara a oslava čarodějnic (poz.red. nejeďná se o naše kamarádky), toto rozhodnutí potvrdili a začalo se jednat. Prvotní bylo sehnat stavební materiál, tzn. telegrafní sloupy, prkna a trámy. Kamarád Dáda měl v tomto směru protekci (větší než já) a protože je telecomák (fuj pozn. Borek) zajistil a dovezl na místo požadované telegrafní sloupy. O květnovém víkendu se sešlo více kamarádů a Rafika nechal položit základní kládu se slovy „Vy blbci v Kanadě měli jen plechové hrnek a nic víc a taky stavěli sruby“. Tak jsme vyměnili sedánky U Rudolfinu za

ohníček, vuřty a plechovkové pivo, které bylo odměnou za propocení trička při budování vedlejší. Otázku krytiny vyřešil Baron s přehledem a hned se předělal na pokrývače. Ostatní mu pomáhali jak jen to šlo. Ještě nebyla stavba dodělána a již se vynořila další. Krb! Od myšlenky nebylo daleko k činům a započalo se s krbem. Stavění komínu a nošení těch správných kamenů (často už za tmy), byla pěkná fuška. Nepřízeň počasí nás dost zdržela a když se dostavěl komín bylo možno dokončit i střechu. Od té doby se v srubu i před ním odehrávalo několik skvělých akcí (naposledy silvestr). Každý s kamarádů, který lom navštívil říká že to nebyl špatný nápad. -HOFR-

Co řeka?

Ta otázka je stejně složitá, jako odpověď na ni. Kdo se ptá? Co chce slyšet, to je první otázka. Člověk přišel k vodě, takové vodě, která přestala pršet a slévat se do kaluží. Člověk na své cestě potkal vodu, která míří odněkud někam. To měli společné, odněkud byli a někam mířili. To je spojilo na společné cestě, která byla, je a bude dokud ti dva budou trvat. Není to ale vlastností všech řek a všech lidí. Je to vlastností řek, které mluví a lidí kteří naslouchají. Setkání s řekou je jako rande. Pospícháme, abychom na něm

JANA ŠANITR

byli včas a nezmeškali. Řeka je tu stále, ale není to ta co tu byla před chvílí a je jiná co připlýne. Je to vlastnost i nás lidí. Jsme jiní než před tím a budeme jiní potom. Jediné co zůstane je spojení člověka a řeky. Máme řeku rádi, ale nevím jestli má řeka ráda nás. Jedno je jisté, řeka nám dává radost z toho, že jsme. Máme svou vůli spojit svůj život s řekou a za to se nám dostává mnoho. Řeka nás nese, otevírá krajinu a uzamyká přátelství mezi lidmi řeky. V tom je největší síla řeky. Omývá, drobí, přenáší, kupí, spojuje a zase přená-

ší naše přátelství. To se mění tak, jak to dělá řeka se svým korytem a břehy. Prohlubuje a zanáší, čistí a mohutní. To vše dělá řeka v nás. Nevíme o tom, ale je to. Je to tak velké a silné, jako její tok. Průzračné jako voda. Je nutné abychom se v cestě života zastavili na břehu a nechali pohled i sebe plout s řekou, abychom poznali sílu a průzračnost řeky a tím i přátelství nás. Nechali přátelství, Jako vodu v řece, plynout, spěchat, zůstat v zátočině i proti proudu. Na konec, je to stejná řeka, která má svůj cíl. Doktor T.O. Caribou

Kosí potok, Velikonoce 1998

V pátek 10. dubna vyrazila skupina šesti trempů (Panák, Kepi, Maruška, Rafika, Tom a Racek) rychlíkem do Plané u Mariánských lázní. Dalším spojem je stíhal zbytek výpravy (Šklebák, Kalamity, Kratás a Jitka). Plán akce byl prostý, projít údolím Kosího potoka až na soutok Mže. Shledání v Plané neznalo mezi a tak šichni skončili v občerstvovně U Kajmana. Po deváté hodině byly personálem podávány zdarma proteiny - škvarky! Ráno již desetičlenná skupina (vedená vůdcem horských goril) schází k potoku, po kterém snadno pokračuje až na soutok s Mží a dál k chatě kamaráda Mourka z Plzně. Zde zjišťují, že se ztratila dvojice Kepi a Maruška, kteří po překonání kopce a po následném sestupu k řece omylem vyrazí na opačnou stranu, zpět proti proudu. (poz.red. na Plzeň Vávro) Na večer plánované sezení u ohně s kytarou a pivem, už ale probíhá opět v plném počtu. Zbloudivší zjistili svůj omyl včas. V nedělní ráno dochází k loučení. Panák, Kalamity, Šklebák Kratás a Jitka odcházejí dál podél Mže směrem na Stříbro, ostatní jdou na vlak domů. Bohužel odpolední změna počasí vykonává své a tak domů odjíždí i první skupina. Návštěva Kladubského kláštera tedy musí počkat na jindy.

-PANÁK ml-

Ilenéz de la Cruz de Tiziane

V srpnu měla výstavu obrazů a obrázků na skle šmanka Inka. Do Berouna se k vystavování pozvala ještě kamarády výtvarníky - skláře. Vernisáž zahájila proslovem k lidu Vikina Chaloupková, zaznělo i několik melodií na flétnu. Po tom se dav vrhnul na pestrobarevné chuťovky, vínečko a jal se kochat vystavenými díly. Přítomno bylo i několik kamarádů z osady, kterým křehká krása a duchovno něco říká. Kultura není jen v televizi a u piva. Dost lidí bylo překvapeno zjištěním, že Inka maluje i jiné věci, nežli indiány, koně a divoký západ. Na výstavě byly prezentovány hlavně postavy a portréty jako od starých renesančních mistrů. Klasická olejomalba. Mezi grafikou

v menším sále se našly i velice odvážné pikantnosti. Obrázky na skle podle středověkých vzorů, doplňovalo zdobení barevnými skličky zalévány do olova. To obdivovali „místní“ němcí a holanďané. Nejvzdálenějším hostem vernisáže byl Mark z USA a obrazy se mu velice líbili. Celá výstava měla úspěch u návštěvníků i díky netradičnímu propojení obrazu a Tiffany lamp. Přejeme dost barev a hodně zakázek. (poz.red. zajímalo by nás, jak se tato známá mydlová dračice vyrovnává s faktem, že po půl hodině intenzivního malování je zmazaná od barev jako apač na válečné stezce.

-INK-

Výprava velrybářská nezdařila se protože... aneb Kamarádi staré řeky a Údolí děsu na moři.

Zase jeden z bláznivých nápadů trampů z cechu petrova bratrstva se zrodil na počátku roku 1998. Během několika rybářských výprav v minulých letech se domluvil Baron a Tom Küchenchen s Kamarády z údolí oddechu Pepou a Vaškem Císařů, že už konečně vyjedou vyladit ty největší štiky u ostrova Oland ve Švédsku. Proč ne, když to jde hurá na sever. S partou Zdeňka Šimáčka vyrážíme autobusem přes Rozstock do Třeborgu. Už na trajektu se rozezvučely mandolíny a Pepova kytara, whisky tekla proudem a moře šumělo. První zastávka v muzeu švédských rybářů. Tam

jsem viděla největší lososy ulovené v Evropě, překrásnou lososí řeku a překrásné podúrovňové akvárium, vybudované přímo v proudech řeky Mörum. Druhý den jsme už vyrážely do brakických vod přímořské zátoky. Jako obvykle i zde jsme dopláceli na neznalost zvyklostí místních ryb. Sonar nám celé dny signalizoval nesmírné spousty ryb, které se v závěru týdne ukázaly býti chaluhami a mořskými řasami. Přesto jsme každý den měli hlavně díky Císařům něco na zub, sem tam jsme odložili i rybku na zlé časy do mrazáku, abychom dali ochutnat i svým doma čekajícím členům rodiny. Večery nám však vynahradili i skromné rybářské úspěchy, neboť mandolíny, kytara a naše hrdla nezahálela. Pokusili jsme se

dokonce zahrát v předvečer odjezdu u ohně švédům, kteří pářily švédské čarodějnice. Nějak jsme se do atmosféry zábavy nemohli dostat, halt prohibice je prohibice a švédové bez kořalky nám připadali jako suchaři. A tak skoro největším zážitkem byla námořní bitva rozpoutaná ze zoufalství po jednom neúspěšném lovu mezi osádkou naší a Šimáčkovi lodi. Na vzdálenost 25 metrů létaly třípytky s ostrými trojháky, kterými jsme se snažili vytáhnout protivníky z lodi ke koupeli v brakické vodě. Na konec všechno skočilo smírem a oslavou zájezdu, která se protáhla až do ranního kuropění. Za svítání vyjel Baron ulovit ještě jednu štičku na rozloučenou. Čas na vodě příjemně utíkal, být sám na probouzejícím se jezeře byl opravdu nejlepší zážitek. Ten nejhorší zážitek byl návrat, protože když jsem dorazil ke břehu, zbývalo jen 7 minut do odjezdu domů. Jen díky kamarádům, kteří všechno zbalili a uklidili putovala poslední štika do kufru, zabalená jen do montérek a nové košile. Cesta trajektem a nesmírná rozloha moře, které působí vždy monumentálně uklidnila naše rybářské duše a tak už po cestě domů se plánovalo kam příště a jak na ně. Tak snad někdy ...

-BARON-

Zimní Brdy 98

13. - 15. 2.

Už pomalu tradiční zimní putování po hřebenech Brd začínáme v pátek 13. února na berounském nádraží, kde se schází Bobina, Sifon, Šklebák a Já Ve Zdicích se přidává ještě Kocour a Sláva pekař. V této sestavě dorážíme před devatenáctou hodinou do čenkovské hospody, kde už čeká Kohoutek a Egyi. Po náležité konzumaci vyrazíme o půlnoci na hřeben vstříc prvému noclehu. Ráno upřesňujeme trasu a vyrazíme směrem k nejvyššímu vrcholu Brd, Toku. Z původního plánu prodírat se přímo lesem upouštíme a raději jdeme pohodlnou cestou přes stělnici Brda, pak kus po vrch Praha a silnici a další stělnici na Tok. Zde děláme zásadní rozhodnutí a místo cesty na vrch Praha a Třemšín to otáčíme zpět na sever na vesnici Kvaňúdajně dobová hospoda. Vedení se ujímá Egyi a tak všichni totálně kufrujem. Na konec ale nacházíme správnou cestu a pokračujeme na stělnici Jordán, kde v rámci možností zkoumáme opravené opevnění (vstupní dveře byly zamčené). Odtud dál po silnici, pak průsekem a se setměním dorážíme do vesničky Kvaň. Sedáme v první hospodě (Hasičárna) a doplňujeme tekutiny. Ve 21 hodin zůstáváme v hospodě sami, chceme odejít, ale hospodská si pouští televizi a se slovy že domů nespíchá vesele obsluhuje dál. Když v 23 hodin odcházíme spát do lesa, mám trochu problém s drátěným plotem před hospodou. Ráno si prohlížím kostkované čelo. Loučí se Kocour, Kohoutek a Sláva, který dost podcenil obuv (puchýře). Zbytek výpravy pokračuje na Valdek, dolů Neřežínem a přes kopec do Hvozdc. Tam rušíme plánovanou zastávku na oběd, zavřeli hospodu, a jdeme směrem Hořovice. Vedení se opět ujímá Egyi a výsledek se záhy dostavuje. Dobrá cesta, cesta, pěšina, les, hustý les, kudy dál? Na štěstí vlézáme přes pokácené stromy na mýtinu za kterou je pěkná značená cesta až do Hořovic. Tam dáváme věci k Jindrovi (Egii st.) a vracíme se do hospody udělat závěry z víkendového putování, než se rozjedem vlakem domů.

-Panák ml.-

Velryba v rybníku

Dne 26.9.1998 uspořádala rodina velkotovárníků slavnostní výlov cizího rybníka. Již od časného rána se sjížděli slovutní mistři cechu rybářského, aby se pokusili vylovit alespoň šupinku s překrmených ryb. Mezi pozvanými byl i kapitán ACHAB. Ten se však z neznámých důvodů nedostavil. Boj o rybu byl ukrutný. Bylo záhadou, že tak přežrané ryby ještě berou. Já to přičítám velké zkušenosti zúčastněných rybářů. Po hlavním závodě dospěláků nastoupil rybářský potěr kol rybníka a co neulovili starší, dokonali oni. Ceny byly jako vždy zajímavé a hodnotné. Nikdo neodešel s prázdnou! I já jsem dostal za tento pochvalný článek, jak jinak, než rybu. Kdyby kapitán ACHAB věděl, jak velká ryba se skrývá pod hladinou, jistě by nechal svou kocábku přitáhnout.

-RI-

RUBRIKA SEZNÁMENÍ a tak.

Celoroční tremp a vodák, majitel městské nemovitosti, ručního mandlu a dvou ostrovů ve Finsku. Z důvodů zaneprázdněnosti touláním hledá přítelkyni a kamarádku pro společné bloudění životem. Případně zájemkyni nabízím tyto jistoty: V týdnu točení klikou u mandlu, o víkendech zpocená záda (od bágly). Zn.: Bílá Berounka s bílým medvědem.

Soukromý podnikatel, vůdce horských goril, též spolumajitel domu v zátopové oblasti a zánovního šicího stroje, by rád našel spřízněnou duši opačného pohlaví. Podmínka, bez brýlí, by mohla navlékat mou nit. Zn.: Malý Panák (red.poz. nejedná se o míru).

Dívku mladou a krásnou, stejného společenského postavení i zajištění hledá mladý Zn.: Baron.

Případně zájemkyně nechtě se obrátí se svými dotazy na babu Kelišovou. Ta ví vše.

Redakční komise ve složení Já, demokratickým způsobem rozhodla o jmenování doktora T. O. CARIBOU redakčním dopisovatelem. Bude dopisovat, to co šéfredaktor rozepíše. -RI-

Známý bloudivod a neznamap kamarád Jiri G. Nohejliski se nominoval po dovršení zkoušek do řad příbřežních kapitánů. Doporučujem všem kamarádům oslovovat výše jmenovaného nově nabytým celým titulem. -RI-

MVDr Samuel Caribou Tlapka nabízí veškeré lékařská a asistenční služby. Zvláště pak „pomoc“ pro dívky v nouzi. Všelike vypuzovací léky a pomůcky na skladě. -RI-

V radě starších a životem zkrúšených mužů si Béda posteskl: Židli mi zasedá, pivo mi pije, na koňak mi chodí, peníze mi bere, doma mě bije, najíst mi nedá a když, tak mi víc jak půlku sežere. Pomoc je snadná: Ochoč si jiné zvířátko!

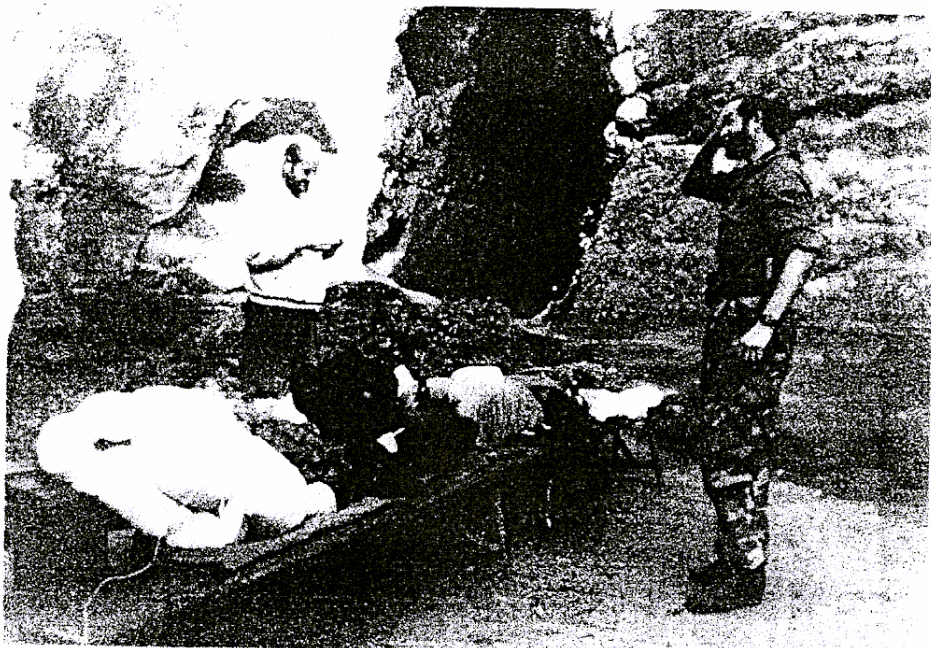
A když se z vodáckých túr nevracel, jezdila jsem si ho vyzvednout do některé z hospod na trase Chrást - Beroun. -VIKI-

V admirálově rezidenci 20. - 22. 11. se uskutečnilo setkání finských veteránů, na kterém se mimo jiné přetřásal směr a cíl další výpravy. Setkání bylo konci-pováno jako rodinné s batochama a s dětmama. Jen počet zúčastněných svědčil spíše o setkání po padesáti letech. -RI-

celková délka ulovených ryb	91.34m
z toho úlovek dětí	17.51m
nejdelší úlovek	0.71m
vítěz dospělé kategorie	8.40m
vítěz dětské kategorie	5.83m
kusů ryb celkem	191ks
z toho děti	42ks

Návod na nejlehčí batoh

V pátek 24. 7. 1998 se propůjčil kamarád Šklebák provést kamaráda Brazila a Viktoru po Českém Ráji. Odvezl nás do malé vesničky Zásadka, nedaleko zříceniny hradu Valečov. Auto zaparkoval u svého strýce a tety na zahradě. Večer jsme pobýli v útulné hospůdce na prvním až desátém pivu. Po židlích jsme se vydali přespat pod Valečov. Na louce pod lesem jsme vybalili spaní. Pravda, začínalo trochu pršet, ale Šklebák prohlásil, že to přejde. Usnu spánkem spravedlivým, ale probudí mne prudký liják, kouknou vedle, Brazil nikde. Drcnu na druhé straně do Šklebáka a říkám prší. V ten okamžik už mám všechno sbalené a říkám: „Jdeme pryč, hledat převis“. Lezeme po schodech na Valečov, a najednou záblesk světla. Zavolám, a on to Brazil pod převisem, a suchý. Šklebák se ztrácí směrem nahoru. Vlezu pod převis, kde se pochechtává suchý Brazil, ale za trest dostane mokrou celtu, že mne tam nechali na dešti. Ráno v šest hodin se objeví mokrá Šklebák, že mu je zima, abychom vstávali, že půjdeme, a hlavně nemá si s kým povídat. Dostalo se mu moudré rady, že má sehnat dřevo na oheň a u toho že se i ohřeje. Další rad byla, pokud se objeví dříve jak v osm ráno, tak, že za sebe neručím. Ve čtvrt na devět přiznává, že mu je hrozná zima a má všechno mokré. Je mu půjčeno suché oblečení a vstáváme. Rozložíme pod Valečovem mokré věci a slunce, které vylezlo, dělá co může. Po dobré snídani a prohlídce Valečova vyrážíme na hrad Kost. Cesta je předlouhá, protože po cestě je spousta osvětlovan. V první hospodě dosušíme mokré věci včetně Šklebáka a najíme se. Počasí přeje, koupeme se v rybníce, procházíme malebným krajem se spoustou skalek a převisů. Na hrad Kost přicházíme večer, v hospůdce večeríme, koupeme se v rybníce pod hradem a příjemně unaveni jdeme spát pod převis. Ráno se těšíme na prohlídku hradu Kost, který je opraven a uvnitř je krásná expozice zbraní, která zaujala kluky. Nechybělo dobové oblečení a ani porcelán s některými zachovalými

kusy nábytku. Mne zaujala nejvíce černá kuchyně s otevřeným ohništěm, destilačním přístrojem a krásnými formami na pečení cukroví. Nechyběly ani hliněné nádoby na uskladnění potravin. Po prohlídce hradu jsme se vydali směrem k Drábským světničkám, odkud je překrásný rozhled po skalách a do okolí až k Ještědu. Unavení a spokojení se vracíme do vesničky Zásadka. Nasedáme do auta a jedeme domů.

Poučení: co si nevežmu do batohu já, mají kamarádi.

-VIKI-

Nikaragua Managua:

Senzační odhalení od našich zahraničních zpravodajů.

Neštěstí, smutek nad ztrátou nejbližších, střechy nad hlavou, slzy a bolest. Tak by se dala charakterizovat Nikaragua těchto dnů. Reportéři našeho listu na každém kroku potkávají postižené obyvatelstvo, jak krčí rameny bezmocí, nebo hrozí pěstí vzteky, ale vždy je slyšet CARELA, CARELA (čti karela). Mysleli si, že je to Aztécká bohyně škod, nebo tak říkají hurikánu Mitch. Ale hurikán Mitch není CARELA. To jediné potvrdil světoznámí záhadolok A.C. CLARKE, Ani ten však s problémem více nepohnul. Jen my víme, že CARELA není žena, ale muž Karel, mezi kamarády zvaný ŠKODIČ.

-KEL. B-

Výlet do dálné historie

Někteří členové naší osady navštívili koncem roku kovárnu Petra a Venduly Melčových, kde bylo k shlédnutí staré řemeslo a mladé dívky. V kovárně se dějí věci! Starou výrobní technikou ve starobylém prostředí začouzené kovárny Petr s tovaryšem Šimonem a kouzelným dědečkem vyrábí chladné zbraně, perfektní šperky, kované ozdoby a oblečky pro středověké rytíře. Dědek Leon půjde na týdenní kurz. První trampové v Čechách byli Kelti, a některým jejich potomkům to zůstalo v genech dodnes, a to byli výborní kováři. Zdédili jsme po nich i lásku k pivu, vepřovému a vyřizování si sporů ručně. U Venduly a Petra se na Keltských dnech pěstovaly i keltské sporty. Házelo se kopím, sekerou a nožem. Požíralo se prase, pila medovina, pivo a svařák. Sportování málem stálo kamaráda Šklebáka život. Druhý den jsme šli zasněženou krajinou na obhlídku Kounovských kamenných řad a keltského hradiště. Kovářovi znají lokalitu perfektně a proto to stálo za to. Kochali jsme se krajinou i výhledem. Kdo ještě nezná, může příště přijet a vidět, co ještě neviděl!

-INK-

Hlavní lodní kuchař Čenda, shání čerstvé masité zásoby

VODA ZHORA, VODA ZDOLA

Pondělí 6. 7 98 odjezd na vodu, nazvala bych ji kalamitní. Kdo to mohl tušit? Snad jen říční bůh. Hned první noc strávenou u Valentovic mlýna to začalo. Klokán chytil asi nějaký virus a v noci trénoval sprint. K ránu již nedoběhl v potřebném čase. Do té doby to nebylo špatné. Snad jen řitní svaly již byly ochablé. No, sám se posral, sám se vypral. Ale ryby už nebraly. Mezi tím vším byla dokonalá přednáška o BAKIHO turbínách od Kepiho. U tří Jardů se nám unavil Jarda. Snad to bylo tím vedrem. S Kepim nám zahráli duo chrapendo. Bohy. Jak poetické místo a název jezu. Maruš F. si pěšmo přes narazila kostrč a pohmoždila paleček. Poetika se kamsi vytratila. Na chlumu nás předjíždějí Saniřáci. Svitla naděje, že budeme v bezpečí. Odborně ošetření, je odborné ošetření. Na Zvíkově je pochopitelně nacházíme na stanici pivní pomoci U šesti trempů Dojíždíme na Bránov, Další z kalamit. Maruš F je praštěná, teda to jsme již všichni, ale ona dostala bidlem. Projevujeme se tím, že zpíváme za hustého deště několikahlasné lidovky. Jsou i taci, co se jdou prvně a dobrovolně umýt (Já). Klokán se při placení zbláznil z ceny a mění se na Pepu Hanouska z Hudlic 3. Noc s cizím chlapem ve stanu. Nic nového, chrápe jako Klokán. V Račicích se někdo kváknul na jezu. Bohužel o tom vím jen z žalování kamarádů. Klokán ve svém dělnickém úboru je na záchodcích považován za údržbáře. To byla trefa. Maruš F. si příjemně ustlala v pelíšku ve tvaru písmene S. Ráno snad trpěla křivicí, ale důsledkem v dětství podávaného vitaminu D se takřka srovnala. V noci kontrolovala boty, zda někdo nešlápl do SAKRAMANTU. Ne, boty byly čisté, jen Honza pracoval jako malá domácí plynárna. Pod Prefou u zdi jsme byli svědky dopravní nehody. Rána jako z děla, když to do sebe napasovali. Pak už jen malá výměna band, zjištěna až doma, ale to už bylo nic. CARIBOUOVÁ Danuš jela prvně vodu, i přes nepřízeň osudu se chovala statečně, a Kepiho Maruš už je zvyklá. Když ta voda je tak pěkná. Zas někdy AHOJ! Kelišová.

A stejně jsem to práskla!

-KEL. B-

Kolik váží štěstí?!

Naším kamarádům Gerulu Surovcovi a Satance se povedlo přivést na svět dva krásné bubáky Jiřího a Michala. Světlo světa spatřili v ranních hodinách 5. 11. 1998. Michal v 7,46hod a Jiří o minutu později. Zajímavá (pro naše ženy) data novorozenců:

Michal: hmotnost: 2010g

velikost: 460mm

Jiří: hmotnost: 1920g

velikost: 450mm

Pokud náhodou potkáte šťastného tatínka na procházce, zeptejte se, jak rozeznává Jiříka od Michala bez pomoci jejich matky.

Rodina našich plzeňských kamarádů Karlovců zaznamenala přírůstek dne 30. 9. 1998. Jejich dceři Hance se narodil syn Filip. Jeho data:

Filip: hmotnost: 3100g

velikost: 480mm

Rod Rafiků též zaznamenal přírůstek do rodiny.

Kateřinu: hmotnost 4500g

velikost 500mm

Všem naším novorozencům i jejich matkám přejeme do dalšího života jen samé štěstí a radost.

-RI-

Vlastní proviant a vlastní loď Skupina Čechů plná zážitků ze Saimaa

Běžný ruch kolem milionových jachet v přístavu pasažérských lodí ještě vzrostl poté, co do Savonlinny dorazil div patřící do kategorie plavidel. První ústa zůstala dokofán v Sortteerinlahti v pondělí ráno, když se u břehu objevil výtvar ve stylu voru Kon-Tiky, který ani nevypadal na to, že by byl schopen plavby. „Přijedte to okamžitě vyfotit a zjistěte, o co vlastně jde. Posádka se pod bylo obsahem naléhavého ranního telefonátu do redakce. stromy právě probouzí“, bylo obsahem naléhavého ranního telefonátu do redakce.

Překonání jazykových potíží

Po ránu rozespalí redaktoři listu Savonmaa nenalézají v Sortteerinlahti nic zvláštního, záhy se však odněkud vynořuje informace, že hledaný dopravní prostředek se nachází blízko kotviště pro lodě z cizích přístavů. Dostaneme se na místo, ale ten podivný výtvar je prázdný. Na břehu však vědí, že asi dvacetičlenná skupina lidí, mluvících nějakým zvláštním jazykem, odešla ve veselé náladě směrem k Olavinlinna. Nový pokus po více než hodině je téměř úspěšný. Na lodi sedí jeden asi čtyřicetiletý muž, který něco jí a pije pivo. Na naše hellou odpovídá zamáváním, ale naše Do you speak English a Sprechen Sie Deutsche u něj vyvolává jen zavrtění hlavou. Situace je složitá, když se nedá ani zjistit, kdy na místo dorazí zbytek skupiny a jestli je v ní někdo, kdo by uměl nějaký mezinárodní jazyk. Uplyne další hodina a jsme znovu na místě. Bingo! Loď, vor nebo jak to plavidlo vlastně nazvat, je zaplněno lidmi usazenými kolem dlouhého jídelního stolu. Naši zvědavosti se nyní konečně dostává žádoucí reakce z druhé strany. Všemi deseti gestikulující padesátník se představuje jako Jiří Nohejl, pracující v českém rozhlase. Hovoří plynule anglicky a je také jediným mezi sedmnáctičlennou posádkou, kdo ovládá nějaký jazyk.

Přežit do Saimaa

Nohejl vychvaluje vor, který postavila sama jeho posádka. O tom není důvodu pochybovat, avšak revizoři Úřadu pro námořní dopravu by mohli mít k tomuto dopravnímu prostředku pár připomínek. Kromě Saimaa se vor plavil i po polských jezerech a domácích (tedy českých) řekách. Do Finska se vor nedostal po vodě, nýbrž dorazil autobusem do Leppavirta. Vor pojmenovaný posádkou Berouнка podle známé domácí řeky, pamatuje kdy byl v lepším stavu. V průběhu cesty se protrhl jeden ponton a rozbil jeden motor. Nohejl považuje společný výtvar za naprosto bezpečný. Konstrukce ležící na pěti

vzduchových pontonech se za žádných okolností nemůže převrhnout a pohon lze podle okolností svěřit buď větru nebo motoru. Pro nestranného pozorovatele ovšem vypadá jako spolehlivější způsob vítr, i kdyby bylo naprosto bezvětří a hladina byla hladká jako zrcadlo. „Navíc máme všichni po celou dobu plavby na sobě plovací vesty“, tvrdí Nohejl i když ne příliš věrohodně.

Za málo peněz hodně muziky

Nohejl popisuje cestu české výpravy jako dobrodružství, při němž jde hlavně o přežití. Posádka se pokouší vyjít s co možná nejmenším rozpočtem, a proto si například maso veze z České republiky. I přesto ale v Savonlinně zavítala do pekařství a na stole voní i uzený losos. Pivo vypadá jako dovezené z vlasti, třebaže stejnou značku lze dostat pravděpodobně koupit i v místním savonlinnském obchodě ALKO. Celá skupina je tím, co kolem Saimaa vidí, naprosto nadšena. Nohejl nepřestává vyzdvihovat nedotčenou přírodu a nádherné přírodní scenerie. O takových lze v České republice prý jenom snít. A naprosto nepochopitelně působí neuvěřitelně malá zalidněnost. „Vypadá to, jako by tu nikdo nežil ani ve městech“ podivuje se Nohejl a slibuje, že se do těchto míst napřesrok určitě vrátí. Výprava českých odvážlivců končí plavbu ve finské Savonlinně v úterý večer. Vor a posádka se naskládaly do autobusu, vše připraveno ke zpáteční cestě domů. Na možnost vykonat tuto cestu po moři na podomácku zhotoveném plavidle nikdo při odjezdu ani nepomyslel

(15)

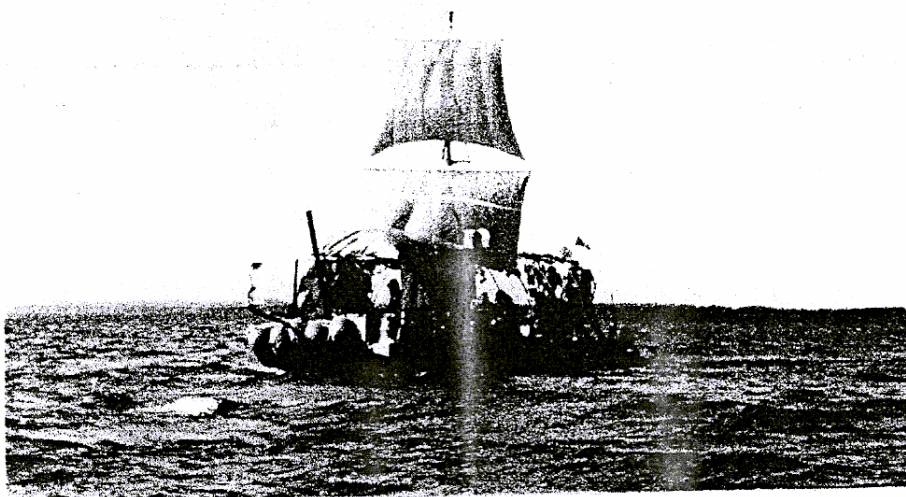
(poz.red. výňatek z finských novin „Savonmaa“ z města Savonlinny)

Dobrodruství Lihoborce Berounka ve Finských vodách.

Stalo se takřka již tradicí, že každý rok s příchodem babího léta vydá admirál Egi příkaz k vyplutí, dnes již legendárního lihoborce třídy ferne Berounka. Po loňské úspěšné výpravě na Mazurská jezera, zamířel admirál Egi se svou posádkou dále na sever. Konečně nastal ten toužebně očekávaný den. 27. 9. 17:00 se doplněná posádka plavidla vydává na sever. V útrokách autobusu se kromě lodě a 17-ti členů posádky, řidiče Jardy a jeho manželky, skrývá měsíční produkce středně velkého lihovaru o pivo nemluvě. Cestou probíhá permanentní admirálský večírek. Plavba trajektem do Helsinek byla pro všechny velkým zážitkem. Posádka podrobila loď důkladné prohlídce, v touze zjistit jak to chodí u konkurence. Finsko nás přivítalo hustým deštěm a zimou. Nedaleko městečka Leppavirta se autobus konečně zastavil. Jako první zařízení kterým je loď vybavena fungují kamna. Čenda připravuje dlabanec pro posádku, která se plně věnuje stavbě. Každý kdo si odskočí do lesa třeba si jen ulevit, vrací se s neuvěřitelným množstvím hub. Starost dělá admirálovi jediná věc, nejsou mapy. Dva finští jezerní vlci se přišli podívat na podivuhodné plavidlo. Po družném rozhovoru při kterém posádka nechala kolovat jen nepatrnou část svých lihových zásob, doprovází Egi a Noha potácející se lodníky na jejich loď. Admirál s sebou vzal preventivně ještě láhev slivovice. Za hodinku se oba vrací a na stůl pokládají kompletní kolekci map jezerní oblasti Saimaa. Noha je ale musí trochu otřít, finský kapitán si na ně jaksi trochu odložil obsah svého žaludku, který neunesl pohazení české slivovice. Jsou mapy. Loď je dostavěna, celá posádka je teple oblečena včetně plovacích vest. Je sfinská zima. Snad i trochu poletuje sníh. Vlajky jsou vztyčeny, Čenda s Pepíčkem se točí na přídi okolo kamen. Posádka ještě rovná zavazadla, na zádi Tonda startuje motor, Říša s Nohou navazuje kormidlo. Jako když někdo otočí vypínačem, ten čas kdy vplouváme do plavební dráhy mraky ustupují,

svítí sluníčko, znatelně se oteplilo. Berounku míjí obrovská loď naložená dřívím. Nabraly jsme kurs k městu Varkaus, Rybáři vybalili své nádobíčko a koupou šťovky, sem tam se dostaví nějaký úspěch. Je pozdě odpoledne po dvou hodinách plavby hledáme vhodné místo k přenocování. Jako vhodný se ukázal ostrůvek Pelkonen. Berounka elegantně přistála u velikého kamene. Je nádherný podvečer, Říša slaví své čaté narozeniny. Podává se pivo, rum, bowle a štika. Admirál zachvácen nebyvalou štedrostí ve schodě s celou posádkou věnoval ostrov Pekikonen Říšovi k narozeninám. Rybáři si odskakují pošádliť rybu, ostatní popíjí a kochají se

Blíží se večer, Berounka přistává u skalnatého břehu. Všichni obdivují nádherný západ slunce do jezera. Čenda s Pepou jdou prozkoumat nedalekou osadu, hlavně hospodu. Ráno každý s posádky obdržel neuvěřitelnou porci ryby. Vyplováme na klidnou hladinu jezera. Říša se rozhodl doslat své narozeniny, bere to opravdu vážně. Posádka obdivuje desítky krásných ostrovů a ostrůvků. Je teplo, chtělo by to koupel. Loď kotví u sluncem prohřátého skalnatého břehu. Říša kterého slavení poněkud zmohlo, vystoupil na břeh a vzápětí usíná. Ostatní se svlékají do hanbata a skáčou do chladných vod jezera, někteří i s mýdlem. Jediná žena na palubě Hanka odkládá koupel na až pak. A věnuje se psaní deníku

nádhernými výhledy na okolní ostrovy. S příchodem tmy jsou v dálce vidět signální světla v ústí kanálu, kterým zítra poplujem do Varkausu. Je nádherné ráno, slunce, modrá obloha a teplo. Za této pohody doplouváme do sportovního přístavu. K levoboku naší lodi přiráží dřevěná veslice, na jejímž dně je uložena štika no spíš střední krokodýl. Stařeček který s lodkou připlul vyměňuje obrovskou rybu za dvě plechovky piva. Posádka se loučí s jedním motorem, praskla hřídel. Po doplnění lihových zásob se určuje příští setkání v Rantasalmi. Za okamžik již proplouváme plavební komorou (rozdíl hladin 7 metrů).

s pečlivostí jí vlastní. Za pár minut jsou všichni na palubě, jen Říša vyspává na břehu a není k probuzení. Loď zvedá kotvy a odplouvá podél břehu do nedaleké zátoky. Opilého lodníka nechává posádka záměrně spát na břehu, aby si vyzkoušel slasti trosečníka. Na lodi mezi tím Čenda připravuje lodníkům přejedeným houbami a rybami, lívance s borůvkami a šlehačkou. Když se podává první chod, přichází opilý Říša a líčí své pocity trosečníka. Bavi se tím celá posádka. Za utrpení šok, také tento ostrov věnuje posádka Říšovi. Ráno navigátor zaměřuje nový směr plavby, „Asi támhle“. Vplouváme do rezervace

Dobrodružství ...

Jarven. Noc trávíme na nedalekém ostrově Lappi. Některé jedinci využívají velkého stanu, který na ostrově postavili dělníci budující nový rybářský kemp. Hanka při průzkumu ostrova narazila na losy, také trochu zabloudila. Má svůj ostrov. Večer velký oheň a spousta velkého vyprávění. Ráno jen krátká plavba na ostrov Linassari. Při tom přesunu křížujeme dráhu několika velkým nákladním lodím. Přistávací manévr byl taktéž dramatický. Pan Čibera měl veselý den. Naše loď kotví v nádherné romantické zátocce. Kotví zde také dvě finské jachty, třetí připlouvá až večer. Je pátek, finům začíná víkend. Večer pořádá náš admirál pro finské kapitány slavnostní večírek. Z pohledu posádky našeho lihooborce byla plavba ve finských vodách cestou přímo misijní. Finové jaksi neumějí zacházet s alkoholem, v čemž jsou zase naši lodníci přímo mistři. Průběh večírku připravil většinu zúčastněných finů o stabilitu, a některé i o lidskou důstojnost. Ostříleným finským kapitánům dalo dost zabrat, aby našly a nastoupily na svoje lodě. Ráno když vyplouváme za dalšími misijními povinnostmi, posádka finských jachet ještě vyspávají. Loď se pod plnými rudými plachtami sune vytrvale k jihu. Panák, který plachty ušil a od loňska dovedl jejich ovládání takřka k dokonalosti, spí u hlavního stěžně. Naši Berouunku unáší stále silící vítr. S příchodem noci posádka pozoruje v dálce pozici světla nákladních lodí plujících do Savonlinny. Ráno vyplouváme k dalšímu setkání s autobusem. Z kuchyně na přidi se line nádherná vůně. S blížícím se obědem je posádka stále neklidnější. Dokonce i neklidnější muž na palubě Kohoutek přešlapuje s lžící v ruce nedaleko kamen. Admirál, aby předešel vzpouře dává rozkaz zakotvit u ostrova Hietasaari. Podává se oběd, následuje pivo, káva a polední

klid. Většina osádky se sesula do borůvčí a usíná. Pozdě odpoledne jsme zakotvily v nákladním přístavu na okraji města. Plavidlo je obdivováno z vody i z břehu. Posádka okamžitě vyslídila hospodu. Pozorována pá-travými pohledy obyvatel z nedalekých paneláků, se lodníci scházejí v místní osvěžovně. V hospodě kytary, zpěv a pivo za 140 korun českých. Ráno absolvujeme krátkou plavbu do hlavního osobního přístavu města Savonlinny. Posádka vyráží za památkami a nákupy. Těsně před vyplutím se na palubě přímo debužiruje, uzený losos, rybí tlačenka, atd... Podivné plavidlo si se zájmem prohlíží zástupce místního tisku. Improvizovaná tisková konference po pár minutách končí a Berouunku vyplouvá na další plavbu. Poslední noc trávíme na ostrově Vittanasaari. Jediné místo kde nás obtěžují komáři. Ráno vyplouváme na poslední etapu své letošní plavby. Poslední přístav jsme si zvolili u dřevařského skluzu nedaleko Pihlajalahti. Poslední západ slunce, Admirál si k údivu

celé posádky objednal saunu na rok 1999. To se spálí dřeva ! Tak jako admirál, většina posádky doufá, že se za rok do finských vod opět vrátí. Ráno je náš misijní lihooborec rozebrán a uložen do autobusu. Odpoledne výprava vyráží směr Helsinky. Pěkné počasí s i odvážíme s sebou domů. Na prohlídku hlavního města a drobné nákupy máme skoro celý den. Stále prší. Většina lodníků navštívila impozantní školní plachetnici chilského válečného námořnictva. Při plavbě trajektem domů, moře lodí trochu houpe. Proto trávíme celou cestu v lodní restauraci, v domění, že finský alkohol vyrovnává houpání. Vždyť domorodí cestující tolik pijí ! Cesta zbylými státy proběhla hladce. V sobotu 12.9.1998 ráno ukládáme rozebranou Berouunku do jejího suchého doku na Jarově.

(poz.red.suchého proto, že posádka zcela vyčerpala lihové nádrže). Všichni se rozcházejí s touhou příští rok se do Finska opět vrátit.

Statečná posádka:

Admirál:

Egi-Vladimír Egner

Kapitáni:

Chief Ingennerre

Tonda Cinert

Treasurer

KIPI-PetrVokáč

Schipmaster

Panák-Milan Štefan

Commentator

Sifon-Jarda Utratil

Shcipmaster

Riša Kotera

Guitman

Kohoutek-Vladimír Klominský

Cook Čenda Grüner

Cook 2 Josef Čvančara

Sailor 1 Václav Klabýk

Sailor 2

Šklebák-Jarda Svoboda

Sailor 3 Miroslav Liška

Sailor 4 Roman Liprt

Sailor 5 Tom-Tomáš Bařinka

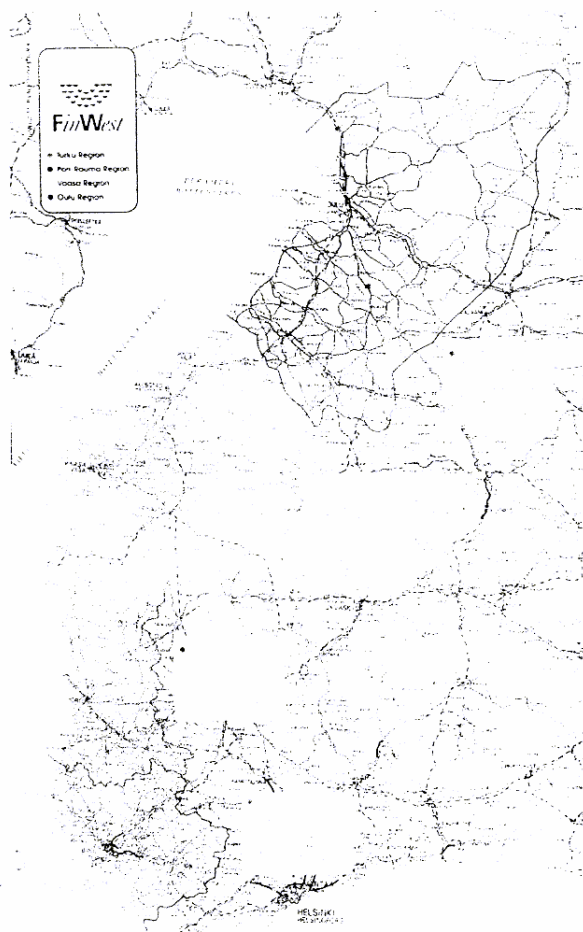
Sailor 6 Noha-Jiří Nohejl

Bendmaster Václav Čibera

Chronnicler

Hana Čiberová

-Noha-

Honza Trautenberg má novou, přezdívkou „Berounský Eichman“. Potřebujete domů plyn? Vždy k dispozici.

V říjnu velkotovárníkům na Jarově natřeli okna. No jó, zase musí mít něco nového, velebnosti,

Koudelková slavila krásné jubileum. Nádhera, brm - brm, papů, brm - brm a zase papů. Až se stoly prohýbaly, darů požehnaně a výškové produkce jako trešinka na dortu.

A druhý den totéž jubileum slavil pan docent, doktor profesor Pepa. Brm - Brm, papů, příroda, no něco. Ta trešinka ale byla až na slezině po té. Říša se prásknul, doslova cituji „Chtělo se mi zvracet, ale nějak se nezadařilo“. A měl okno jak výkladní skříň. Hodinu si na oslavě pokecával s Bédou a na slezině se ho ptal, proč tam taky nebyl. No to jsou Vám ale věci.

A Miloš Čeřovský udělal klouzací záchod v lomu. Jsem zvědavá, kdo tam první hodí záda. Určitě nebude prázdněj, Ten záchod.

Ale že se mi ulevilo velebnosti. Udávat se nemá, ale hlásit se to musí. Já už byla vyhlášena „zlatým slavíkem“ v Molákovy ulici. Teď je tam VZP a já nemám kde zpívat.

Podání žalob provádějte u okresního soudu Beroun v pondělí - středa, v 08,00 až 17,00 hromadně. Vyjde to levněji.

Kelišová Bedřiška v.r.

-KEL. B-

V Českém ráji v máji aneb ochutnávka českých piv

Akce plánovaná se Šklebákem o velikonocích na Kosím potoce. Ve čtvrtek 7. května vyrážíme se Šklebákem sami dva směr Český ráj, konkrétně ves Zásadka pod hradem Valečov. Šklebák vykonává oficiální mezikrajovou přátelskou návštěvu u tetičky, zde necháváme auto a vyrážíme do místní hospody řádně nasát hrby, vypadá to na horký víkend. Na otázku proč pije pivo jako o závod argumentuje, že si musí vypláchnout pracovní starosti z hlavy. Což se mu povedlo. Hodinu po půlnoci uléháme do spacáků pod širou oblohou. Je nádherné počasí. Spíme kousek od

hradu, který si ráno vyrážíme prohlédnout zároveň s místním stánkem (klášter 10'). V půl jedenácté se vydáváme dál, ještě cestou odmítáme nabízeného jezevčíka se slovy, že jídla máme dost. Procházíme Západov a blízký kemp, dál na skálu Sokolka a dolů do Srbska. Tam objevujeme konečně otevřenou hospůdku (Gambrinus 10' - 15 Kč), Kost (další Gambrinus), do Libošovic (Svianské pivo a jídlo) a dál po červené. Nejdřív polmi do údolí Žehrovky. Na cestu nám řve slavík jako kráva a nemilosrdně pálí slunce. U potoka prohlížíme srub a pak už dál k rybníku Nebák. Další občerstvovna (LOBKOWICZ) skoro zůstáváme na noc, ale nakonec pokračujeme přes Troskovice pod

hrad Trosky. Ten si ráno procházíme a jdeme dál k rybníku Vidlák, Věžák a údolím Čertoryje (Krakonoš). Na zámek hrubá skála. Odtud jdeme dál mezi skalami do lázní Sedmihorky (Bernard 11', polotmavé). Opět vyrážíme mezi skály, já dělám u potoka očistu a peru prádlo (red.poz. - nemíchej tak ty piva).

Náhly závan větru při zastávce v restauraci převrhl stůl. Šklebák pivo chytil Já ne a tak mi skončilo v klíně. Před pátou docházíme na hrad Valdštejn. Celý ho opravují, málem jsem to tam nepoznal. Další cesta nás vede údolím (Jezírka) směrem na Skokovy. Snažíme se zkrátit cestu přes pole, potok za

ním přeskakují, ale Šklebák odmítá a pokračuje po břehu. Na konec překonává překážku po shnilé kládě. Ve dvacet hodin zastavujeme v nové hospodě ve Skokovech (Gambrinus). Po hodině se přesouváme do Příhraz. Bohužel stánek žádný a tak si steleme vedle koupaliště. Ráno procházíme údolím Krtola, kde je nádherné potlachoviště, dál do kopce k další restauraci. Na krásné vyhlídce (Krušovice) odtud přes Drábské světničky, Klamornu zpět na Zásadku. Já si ještě dávám v restauraci pivo, Šklebák ne (chudák řidič). Vyzvedáváme auto od tetičky a vyrážíme směrem na rodné restaurace.

-Panák ml.-

**Dr. T.O.CARIBOU hladí, radí,
informuje**

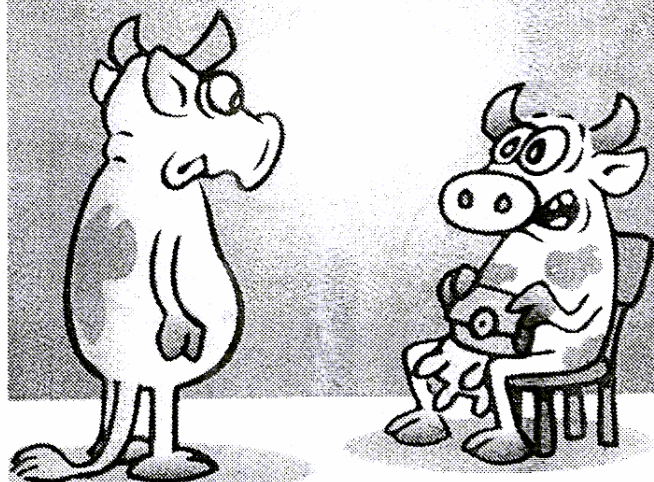
**Dotaz : bolí zápěstí obou rukou,
co mám dělat?**

Muži středního a vyššího věku se setkávají s mnoha bolestmi bohybového aparátu a mezi ně patří bolesti zápěstního koubu. Nutno je vyzdvihnout zejména etiologii tohoto onemocnění. V mnoha případech si jej muži způsobí sami nedostatečným využitím zápěstí dlaně a prstů ruky. V první řadě je nutné vzít v úvahu samotný tvar a následně jeho funkci u mužské populace. Není to jak se mnoho autorů domnívá, práce, která polidštila opici ale, naopak. Je to schopnost mužské ruky přizpůsobit se jakémukoliv tvaru velikosti ba i poloze ženského řadra. K tomu je třeba přiřadit chápavost nejen konců prstů, ale i schopnost uchopit bradavku řadra v meziprstní mezeře po celé její délce. Toto je možné mezi kterýmkoliv prstem a jeho sousedním, nebo vůči dlani. Ostatní prsty dále pokrývají dvorec bradavky a dlaň kopíruje tvar. Pozice dlaně vůči zápěstí je neustále variabilní na velikosti tvaru a poloze řadra. Nezanedbatelný je i termický efekt, zahřívání zápěstí řadrem samotným. Toto můžeme přirovnat k účinkům teplých zábalů při zánětech. Z uvedených důvodů vyplývá, že bolesti zápěstí u mužů jsou způsobeny zanedbáním funkce zápěstí a dlaně, jako takové. Proto je nutné apelovat na

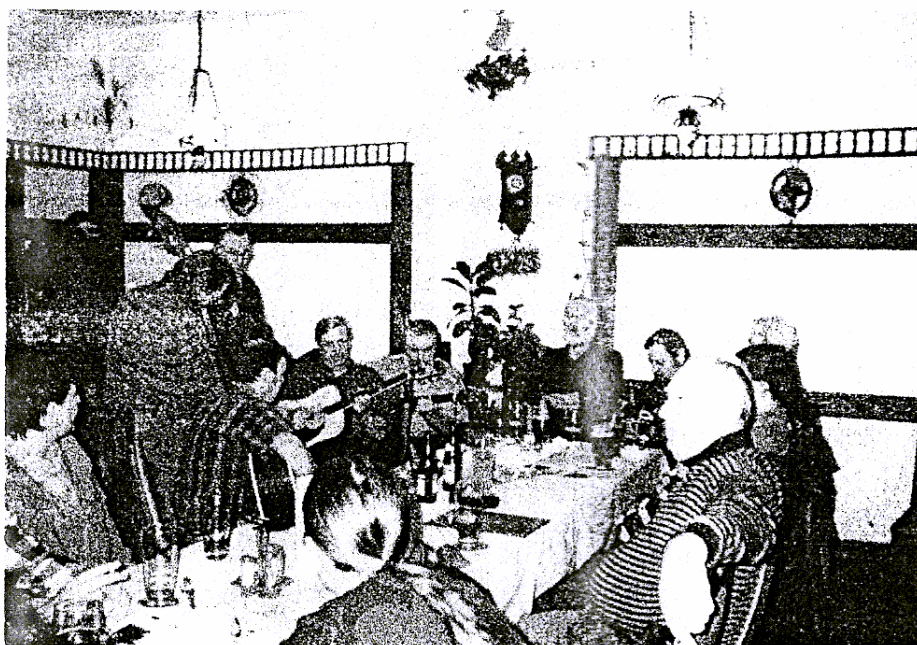
mladou generaci, aby toto varování nebrala na lehkou váhu. V pozdním věku jde o jev nevratný, který ale dostatečným využitím funkce zápěstí a dlaně nelze sice zlepšit, ale pouze zastavit. V každém případě lze bolesti zápěstí alespoň zpříjemnit. Na tom se jistě vzácně shodnou obě poloviny populace.

Dr.T.O.CARIBOU

TANEČNÍ ZÁBAVA

„Ne, děkuji, s voly netančím!“

**Anděl 27.10.1998
nedožitých 60 let.**

Zvláštní poděkování všem, co odložili televizní ovladače a vzali do rukou pera, aby se podělili o své zážitky z cest a přispěli tak k vydání tohoto čísla. Zároveň však redakce neručí za psychickou stabilitu korespondentů. Však jim to můžete v příštím vydání vrátit.
-RI-

Vydáno dne 23.1.1999

text, foto, tisk:

PANÁK ml, VIKTORKA, BARON, RAFIKA, NOHA,
HOFR, KELISOVÁ B., Dr T.O.CARIBOU, INKA, ŘÍŠA, PROFI, VLÁDA, BOREK
nákladem 100 kusů, dopr. cena 10kč (pro dámy smluvní)
adresa naší redakce: co je vám do toho ještě byste si stěžovali, pakáži

Zkompletováno a vytištěno na Amize (A1200), s procesorem motorola 680CE30 (bez FPU !! a na 50 MHz), a 32MB FAS RAM, tiskárna HP660C.